

Sygn. akt II K 159/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Maszner

Protokolant: Marzena Kwiatk

po rozpoznaniu w dniach 16 września 2016 roku, 15 listopada 2016 roku, 17 marca 2017 roku i 28 kwietnia 2017 roku

D. W. (1), s. T. i L. z d. W., ur. (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

W dniu 15 stycznia 2015 roku w O. woj. (...) na ul. (...) kierował samochodem osobowym m-ki M. o nr rej. (...) po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości I-o,48mg/l, II-o,48mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178 a § 1 i 4 k.k.

orzeka

- oskarżonego D. W. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. i na tej podstawie skazuje go a na podstawie art. 178a§4 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw z art. 4§1 kk orzeka wobec oskarżonego D. W. (1) zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat,
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K. z Kancelarii Adwokackiej w O. kwotę 752,76 zł (siedemset pięćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt sześć groszy) w tym VAT z tytułu nie opłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej z urzędu.
- na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego D. W. (1) w całości od kosztów sądowych, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 159/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 15 stycznia 2015 roku D. W. (1) spożywał alkohol w postaci piwa. Ok. godz. 11:30 D. W. (1)wspólnie ze swoim synem D. W. (2)oraz kolegą syna S. C. ulicą (...) jechał będącym jego własnością samochodem marki M. o numerze rejestracyjnym (...). Samochodem kierował oskarżony. Jadący w przeciwnym kierunku funkcjonariusze policji B. B. i L. M. rozpoznali, iż kierowcą samochodu marki M. jest znany im osobiści D. W. (1) ojciec po czym zawrócili i przy użyciu sygnałów świetlnych i dźwiękowych zatrzymali samochód do kontroli drogowej. Kiedy na poboczu zatrzymywali radiowóz z samochodu marki M. wysiedli trzej mężczyźni, jako pierwszy wysiadł oskarżony, który prowadził pojazd. Wraz z oskarżonym z pojazdu wysiedli mężczyźni którzy jechali jako jego pasażerowie D. W. (2) syn i S. C.. Podczas kontroli funkcjonariusze wyczuli woń alkoholu z ust oskarżonego który kierował samochodem.

Następnie D. W. (1) został przewieziony do Komendy Powiatowej Policji w O. gdzie został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Podczas pierwszego badania o godz. 11:29 pomiar wskazywał zawartość 0,48 mg/l, zaś w drugim badaniu wykonanym o godz. 11:31 – 0,48 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 23 grudnia 2008 roku w sprawie II K 946/08 D. W. (1) został skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k., wyrokiem tym orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 12 grudnia 2011 roku połączono orzeczone wobec D. W. (1) wyrokami Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 17 lipca 2009 roku w sprawie II K 570/09 oraz Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 5 maja 2010 roku w sprawie II K 379/09 zakazu prowadzenia pojazdów i orzeczono wobec niego łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat.

U D. W. (1) nie stwierdzono choroby psychicznej i upośledzenia umysłowego. Rozpoznano u niego zespół zależności alkoholowej od alkoholu, powyższy stan psychiczny w stosunku do zarzucanego oskarżonemu czynu nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu ani zdolności pokierowania swoim postępowaniem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków Ł. M. (k. 20-21, k. 164), B. B. (k. 5-6, k. 22-23, k. 164-165), oraz dowodów z dokumentów w postaci: protokołu z przebiegu badania trzeźwości (k. 2), świadectwa wzorcowania (k. 3), pokwitowania (k. 4), informacji o karalności (k. 8-10, k. 121-123), odpisów wyroków (k. 16-18), historii choroby (k. 59, k. 76), opinii (k. 105),

Oskarżony D. W. (1) przesłuchany po raz pierwszy (k. 15) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których wskazał, że świadkami tego, że to nie on kierował samochodem. W samochodzie był jego syn D. W. (2) oraz kolega syna, który był kierowcą.

Przesłuchany na rozprawie (k. 149-150) oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Wskazał w nich, iż jechał samochodem wspólnie z synem i kolegą syna. Kolega syna posiadał uprawnienia do prowadzenia pojazdu. Wspólnie udali się do centrum O.. Oskarżony spożywał piwo i poprosił aby zatrzymali samochód, żeby zapalić papierosa. Oskarżony poszedł do lasku załatwić potrzebę fizjologiczną, wtedy podjechał nieoznakowany radiowóz, z którego wyszedł funkcjonariusz policji B. B., który zawsze zatrzymuje samochód oskarżonego, ponieważ są w konflikcie. Wcześniej oskarżony został zatrzymany, bo prowadził pojazd pod wpływem alkoholu do czego się przyznał. Kiedy popełniał przestępstwo to się przyznawał. Oskarżony siedział na tylnym siedzeniu, syn zajmował fotel pasażera z przodu, zaś kierowcą był kolega syna. Najprawdopodobniej B. B. zwrócił się do niego o dokumenty, bo stwierdził, że to oskarżony prowadził samochód, później wziął dokumenty od wszystkich. Policjant stwierdził, że to oskarżony prowadził, pomimo tego, że mówili, że prowadził kolega syna oskarżonego. Policjant nie miał prawa widzieć kto prowadził samochód, bo tam jest lasek w kształcie litery L. W czasie zatrzymania miał orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Oceniając wyjaśnienia złożone przez oskarżonego Sąd przyznał im walor wiarygodności jedynie w części, w której przyznał on, iż w dniu zatrzymania miał orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz, w części w której przyznał on, że spożywał alkohol. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. W pozostałym zakresie, w którym oskarżony stwierdził, że to nie on prowadził samochód, a kierowcą był S. C. Sąd odmówił przyznania wyjaśnieniom oskarżonego waloru wiarygodności, bowiem nie znajdują one potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w tym w szczególności zeznaniach świadków B. B. i Ł. M., które Sąd uznał za w pełni wiarygodne. W ocenie Sądu wyjaśnienia w tej części są linią obrony realizowaną konsekwentnie przez oskarżonego

Sąd uznał jako w pełni wiarygodne zeznania świadka Ł. M. funkcjonariusza policji, który wspólnie z B. B. pełnił służbę patrolową w dniu 15 stycznia 2015 roku. Świadek w swojej relacji wskazał, iż wiedzieli kierowcę samochodu, po czym dokonali zatrzymania pojazdu. Nie było możliwości, aby osoby znajdujące się w samochodzie zamieniły się miejscami, oskarżony prowadził samochód. Relacja świadka w ocenie Sądu jest jasna, spójna, logiczna.

W ocenie Sądu zeznania świadka B. B. również zasługiwały na przyznanie im w pełni waloru wiarygodności, bowiem są one jasne, spójne, logiczne, uzupełniają się i pokrywają z relacją świadka Ł. M.. Świadek znał wcześniej oskarżonego wiedział, że wobec oskarżonego został orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów, widział, że to oskarżony prowadzi samochód, dlatego też postanowił go zatrzymać. Zatrzymanie miało miejsce na ulicy (...), po tym jak funkcjonariusze policji jechali za samochodem oskarżonego. W trakcie interwencji oskarżony przyznał, że będzie jeździł pomimo zakazu, ponieważ musi dojeżdżać do pracy.

Sąd odmówił przyznania waloru wiarygodności zeznaniom świadka D. W. (2), w zakresie, w którym wskazał on osobę kierującą pojazdem, bowiem relacja świadka nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym w szczególności w wiarygodnych zeznaniach funkcjonariuszy policji Ł. M. i B. B.. W ocenie Sądu D. W. (2) składając zeznania w których jako kierowcę samochodu wskazał S. C. podjął próbę pomocy swojemu ojcu. W ocenie Sądu zeznania w tej części są ustaloną z oskarżonym linią jego obrony.

Oceniając relację świadka S. C. Sąd odmówił zeznaniom świadka przyznania waloru wiarygodności, bowiem relacja świadka nie znajduje potwierdzenia w uznanym za wiarygodny materiał dowodowy w tym zeznaniach funkcjonariuszy policji B. B. i Ł. M.. Świadek odebrał samochód oskarżonego za pokwitowaniem, w czasie interwencji policji nie był poddany badaniu na zawartość alkoholu, jednak posiadał uprawnienia do prowadzenia pojazdów. Z akt sprawy nie wynika aby w jakikolwiek sposób zgłaszał on na miejscu zdarzenia iż to on był kierowcą samochodu a nie oskarżony. Wobec powyższego Sąd uznał, iż świadek chciał pomóc ojcu swojego kolegi, z tych też względów niezgodnie ze stanem faktycznym wskazał, iż to on prowadził pojazd. W ocenie Sądu zeznania świadka są ustaloną z oskarżonym linią jego obrony.

W ocenie Sądu jako w pełni wiarygodne należało uznać wszystkie dowody z dokumentów ujawnione i przeprowadzone w toku postępowania przygotowawczego, zostały one bowiem sporządzone przez osoby do tego uprawnione, żadna ze stron nie kwestionowała waloru ich autentyczności ani wiarygodności do czego Sąd również nie znalazł podstaw.

Jako w pełni wiarygodną Sąd uznał opinię biegłych psychiatrów (k. 105), z której wynika, iż biegli nie rozpoznali u oskarżonego choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, a jedynie zespół zależności alkoholowej. Opinia biegłych jest jasna, pełna, spójna, logiczna, należycie umotywowana sporządzona w oparciu o dokumentację medyczną i przeprowadzone przez biegłych badanie ambulatoryjne oskarżonego.

Istotnymi dowodami w przedmiotowej sprawie były wyroki Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 23 grudnia 2008 roku w sprawie II K 946/08 oraz wyrok łączny Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 12 grudnia 2011 roku w którym połączono orzeczone wobec D. W. (1) wyroki Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 17 lipca 2009 roku w sprawie II K 570/09 oraz Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 5 maja 2010 roku w sprawie II K 379/09 zakazy prowadzenia pojazdów i orzeczono wobec niego łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat. Ze wskazanych wyroków wynikało, iż wobec oskarżonego orzeczony był zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

D. W. (1) został oskarżony o to, że: w dniu 15 stycznia 2015 roku w O. woj. (...) na ul. (...) kierował samochodem osobowym m-ki M. o nr rej. (...) po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości I-0,48mg/l, II-0,48mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. o czyn z art. 178 a § 1 i 4 k.k.

Przestępstwo z art. 178a § 1 kk sankcjonuje prowadzenie, w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Istota tego czynu polega na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Już sam tylko fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą wypełnienie ustawowych znamion przestępstwa, chociażby pojazd był prowadzony całkowicie prawidłowo, a sprawca nie naruszył żadnej innej zasady bezpieczeństwa w ruchu i nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa. Kierowanie pojazdem przez osobę będącą w stanie nietrzeźwości stanowi naruszenie zasady bezpieczeństwa ruchu. Wina sprawcy odnośnie popełnionego przez niego czynu stanowi w myśl art. 1 § 3 kk materialny element przestępstwa. Przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk może być popełnione tylko z winy

umyślnej co oznacza, że sprawca świadomie wykonuje czynności, których konsekwencją jest spowodowanie skutków określonych w w/w przepisie. W orzecznictwie przyjmuje się powszechnie, że postępowanie umyślne to postępowanie świadome z przewidywanymi w przyszłości konsekwencjami. Czyn z art. 178a § 1 k.k., którego dopuścił się oskarżony jest nadto przestępstwem formalnym, karalne jest samo poruszanie się pojazdem.

Przepis art. 178a § 4 k.k. przewiduje typ kwalifikowany ze względu na trzy rodzaje znamion świadczących o nieskuteczności dotychczas zastosowanych środków penalnych:

- 1) uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.;
- 2) uprzednie prawomocne skazanie za jedno z wymienionych przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji z art. 173, 174, 177 lub 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego;
- 3) popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż oskarżony D. W. (1) zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się umyślnie, miał on bowiem świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości, jak również iż był wobec niego orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Mimo to zdecydował się wsiąść do samochodu, nadto zabrać pasażerów w osobach syna i kolegi syna i poruszać się samochodem ulicami (...). W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie jednoznacznie wskazuje, iż oskarżony D. W. (1) w dniu 15 stycznia 2015 roku prowadził swój samochód marki M. o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,48 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Nadto oskarżony był już uprzednio prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i był wobec niego orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Uznając winę oskarżonego Sąd wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd uznał, iż taka kara będzie w świetle art. 53 § 1 i § 2 k.k. karą sprawiedliwą i wyważoną z punktu widzenia stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oskarżonego. Sąd orzekając powyższą karę wziął pod uwagę wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające oskarżonego.

W przypadku oskarżonego D. W. (1) jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił, to, że oskarżony jest osobą dojrzałą, ustabilizowaną życiowo. Okolicznościami obciążającymi była uprzednia karalność oskarżonego oraz lekceważące podejście oskarżonego do obowiązującego systemu prawnego, jak również nagminność tego typu zachowań na terenie podległym Sądowi Rejonowemu w Otwocku.

Wobec powyższego uznał, iż w przypadku oskarżonego jedynie kara 1 roku pozbawienia wolności jest w stanie spełnić cele zapobiegawcze i wychowawcze jak również w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd mając na uwadze uprzednią karalność oskarżonego, oraz jego lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego uznał, iż jedynie kara bezwzględnego pozbawienia wolności odniesie w przypadku oskarżonego swoje cele i pozwoli mu zrozumieć naganną jego zachowania. W ocenie Sądu bowiem dotychczasowa wielokrotna karalność oskarżonego, wskazuje, iż nie wyciągnął on wniosków z dotychczasowych szans na poprawę swojego zachowania, które wynikały z orzeczonych wobec niego kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i ponownie wracał na drogę postępowania niezgodnego z prawem, popełniając kolejne przestępstwa w tym także prowadząc pojazdy mechaniczne w stanie nietrzeźwości. W takiej sytuacji w ocenie Sądu w przypadku oskarżonego jedynie kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania jest w stanie spełnić swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze oraz w zakresie społecznego poczucia sprawiedliwości.

Nadto Sąd orzekł wobec oskarżonego na podstawie art. 42§ 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat. Orzekając w tym zakresie Sąd zgodnie z przepisem art. 4 § 1 k.k. zastosował przepisy ustawy kodeks karny obowiązujące w czasie popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, uznając,

iż są one względniejsze dla oskarżonego. W brzemieniu wskazanego przepisu obowiązującym do dnia 17 maja 2015 roku Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w § 1 był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, 174 lub 177. Zgodnie zaś ze wskazanym przepisem w aktualnym brzmieniu Sąd orzeka, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w § 1 był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, art. 174 lub art. 177. W takiej sytuacji w przypadku oskarżonego względniejsze dla niego było zastosowanie przepisów obowiązujących w czasie popełnienia przez niego czynu zabronionego. Orzekając wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat, a więc najdłuższy przewidziany przez ustawę, Sąd uznał iż w przypadku oskarżonego wyłączenie go z ruchu jako kierowcy będzie miało pozytywne skutki nie tylko względem oskarżonego, ale również innych uczestników ruchu. W ocenie Sądu bowiem oskarżony, który dotychczas nie wyciągnął wniosków ze swojego zachowanie, powinien być wyłączony z ruchu jako kierowca pojazdu mechanicznego, co może pozytywnie wpłynąć na niego i odnieść skutki na przyszłość, bowiem pozwoli to oskarżonemu zrozumieć naganność jego zachowania.

Sąd zgodnie z wnioskiem zasądził na rzecz adw. M. K. z Kancelarii Adwokackiej w O. kwotę 752,76 złotych, w tym 23 % podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Wartość tej kwoty została obliczona zgodnie z przepisami Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego D. W. (1) w całości od kosztów sądowych obciążając wydatkami Skarb Państwa. W ocenie Sądu bowiem oskarżony, który jest aktualnie pozbawiony wolności nie ma możliwości finansowych aby ponieść koszty związane z przeprowadzonym w przedmiotowej sprawie postępowaniem.